

Arrest

nr. 100 726 van 10 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J.-C. VANHALST en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn hun beweerd identiteit, nationaliteit, en gezinssamenstelling met geen enkel document staven, wat een schending van de medewerkingsplicht

uitmaakt, en tenslotte omdat hun verklaringen aangaande hun religieus profiel, asielrelaas en reisweg ongeloofwaardig zijn.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers komen in hun verzoekschrift niet verder dan het aanreiken van ongefundeerde post-factumverklaringen, doch slagen er niet in valabele argumenten aan te brengen om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een attest van gezinssamenstelling opgemaakt door de stad Brussel. Dit stuk is louter opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekers, waardoor het geenszins een bewijs vormt voor verzoekers beweerde identiteit en nationaliteit en evenmin afbreuk vermag te doen aan de vastgestelde schending van de medewerkingsplicht. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar hun beweerde land van herkomst, Bangladesh."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 februari 2013, betogen zij dat zij thans wel in het bezit zijn van fotokopieën betreffende hun identiteit en afkomst en ook details over de smokkelaar zouden kunnen uiteenzetten. Voorts wijzen zij erop dat het ongeloofwaardig karakter van hun verklaringen verschoond kan worden door hun gebrek aan dynamiek nadat zij in België aankwamen. Tot slot wijzen zij op de medische problemen van eerste verzoekende partij.

De Raad hecht geen bewijswaarde aan de door verzoekende partijen neergelegde fotokopieën vermits deze door knip- en plakwerk gemakkelijk kunnen gefabriceerd worden. Het verweer van verzoekende partijen dat zij thans ook details over de smokkelaar zouden kunnen uiteenzetten, betreft louter een post-factum verklaring en doet geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat eerste verzoekende partij ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal over een zeer beperkte kennis aangaande zijn reisweg beschikte. De Raad benadrukt voorts dat het aan de verzoekende partijen toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij met hun argumentatie dat het ongeloofwaardig karakter van hun verklaringen verschoond kan worden door hun gebrek aan dynamiek nadat zij in België aankwamen, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en aldus in gebreke blijven. Wat betreft de medische problemen van eerste verzoekende partij en de brief d.d. 28 februari 2013 die zij ter staving hiervan neerlegt, stelt de Raad vast dat deze brief enkel een bevestiging betreft van een consultatie bij een uroloog op 6 mei 2013. Hieruit blijkt geenszins dat eerste verzoekende partij aan geheugenstoornissen zou lijden die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en het manifest gebrek aan kennis aangaande het Hindoeïsme en zijn reisweg kunnen verklaren.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS